

КАДЕТ ФИЛИП МЛАДЕНОВИЋ, КОЈИ СУТРА ПОСТАЈЕ ОФИЦИР, НАСТАВЉА ПОРОДИЧНУ ВОЈНИЧКУ ТРАДИЦИЈУ ДУГУ 111 ГОДИНА

ПОШТО кадет Војне академије Филип Младеновић (23) сутра прилике прве официрске епопете, његов тата Милан стаће мирно и поздравити сина - војнички. Будући потпоручник, школован на смеру телекомуникација, већ за коју недељу могао би да буде старшина рођеном оцу, заставнику у Команди бригаде везе Војске Србије.

Филип, родом из Приштине, од суботе свршени официр, међутим, само је последњи изданак војничке традиције своје породице. Он и његови преци деле тачно 111 година ношења војничке униформе. Дас, док заједно са „класи-

КОШАРКА

КОШАРКА је велика Филипова љубав. Годишња је тренирања, а касније стекао знање и кошаркашког судије. Уз то бавио се каратом и стрељаштвом. Ових дана редовно прати утакмице кошаркашке репрезентације Србије.

- Још када би узели медаљу. Тада би овај септембар заиста био савршен - каже Филип.

ћима" увежбавља стројеви корак са сутрашњу промоцију пред Домом Народне скупштине, присећа се предака чије је војничко знање и искуство уграђено у његову прву официрску звездицу на рамену.

- Пуно је породица у Србији чија је прошлост део историје српске војске и државе. Поносан сам што је међу њима и моја - каже Филип. - Војничким позивом, стицајем околности или личном жељом, бавио се мој чукундеда, као и деда и отац. Овом низу од суботе се и сам прикључујем. Срећан сам, не само што ћу служити држави и свом народу, већ и што ћу наследили позив предака.

Филип нема сумње да ће

фото М. Лабудовић

ЧИТАВ ВЕК У СТРОЈУ

Војнички ђелцер примио од оца Милана који је заставник. Деда Петар и чукундега Коста били рајници и официри

у суботу најпоноснији бити његов отац, иако ће добити још једног старешину. Неће му каже бити тешко ни да салутира.

- Војнички сам поздрављао и ја њега током четри године школовања. Сада је на њега ред - каже уз осмех Филип.

ља. Не размишљај пуно. Слушај старешине. Наредња извршавај што боље можеш. Ко је разуман укажи му, ко није - клони га се - набраја очеве савете.

Имао је Филип од кога и да учи. У каријери његовог оца заставника огледа се и путовање државе послед-

парадама. Дошао је сада ред на мене да станем у ешалон - каже нам Филип.

За војнички педигре будућег официра заслужан је и деда Петар. Можда је и то допринело да унук заврши Војну академију као седми у рангу на смеру телекомуникација са просе-

гребу, као ученик средње подофицирске техничке школе тадашње ЈНА. Касније је завршио и факултет и тако постао официр. После 42 године проведене у армији, пензионисан је у Краљеву као капетан прве класе.

Војничкој, подофи-

О ордењу и медаљама Филип Младеновић још не размишља

Од оца Милана је, како прича, примио солдатски пелцер. Заволео униформу, војску, понос, оружје. Када је требало да бира занимање, није се много двоумио. Од њега је по ступању на Војну академију добио најважније савете.

- Воли своју земљу. Поштуј непријате-

њих деценија. Почео је као војник по уговору, па унапређен у подофицира. Као припадник Приштинског корпуса рат 1999. године провео је у 15. оклопној бригади. После рата прекомандован за Прокупље, па за Београд.

- Као мали гледао сам тату како маршира на војним

ДЕДА ПОНОСАН НА УНУКА

- ПОНОСАН сам што је мој унук Филип изабрао чистан војнички позив и што наставља породичну традицију својих дедова и свог оца. Желим му много среће и успеха и напредовања у служби. Веома бих да у својој каријери достигне највиши циљ, да дочека пензију у највишем чину, а да у Србији више никада не буде рата - каже Петар Симоновић, поносни Филипов деда, носилац више одликовања међу којима је и Орден са сребрним мачевима за војничке заслуге као и Орден са сребрним мачевима народне одбране. Г. Ђ.

ком оцена од 9,26. И Петар је био свим срцем и душом везан за армију. Већ давне 1962. војничку униформу је обукао у За-

цирској и официрској прилици овог кадета потку је ударио још почетком прошлог века чукундеда Коста Симоновић. Борац и сељак, солунца, наредник Коста био је ратник који је на својим леђима изнео оба балканска и све епопеје Првог светског рата. Упамћен је по грчевитој одбрани линије на Копао-

ма редом пред очима када смо бирали војни позив - прича данас његов чукунук. - Пут га је касније водио преко битка 1914. године, па преко Албаније и солунског фронта. Под борбом је стигао кући. Коста је рат завршио као капетан прве класе, 12 пута одликован. Међу одлицима је и Карађорђева звезда.

О ордењу и медаљама Филип још не размишља. Прва брига му је суботња промоција, која је последњих година постала круна школовања сваког официра. А потом иду веће бриге - посао, место службовања, каријера...

- Надам се да ћу добити Београд, за место службовања. Не плашим се ни рада у трупи. Већ сам командовао јединицом, волим рад са људима. Јесте понекад тешко, али је стотину разлога и зашто је то непроцењиво - без страха гледа у будућност кадет Младеновић. ■

Раде ДРАГОВИЋ

ЛЕТЕЊЕ ОТИШЛО У ЗАБОРАВ

ПРВИ циљ Филипа Младеновића по упису на Војну академију био је - авион. Летење га је одувек привлачило, па је ваздухопловство било логичан избор. Није му, ипак, било суђено да постане војни пилот. - Прошао сам све лекарске прегледе. На селективном летењу, међутим, пилоти из комисије препоручили су ми да изаберем неки копнени смер. Иако ми је тих првих месец дана било најтеже током четири године школовања на Војној академији, никада нисам зажалио што сам уписао телекомуникације.